

Република Србија
УПРАВНИ СУД
ОДЕЉЕЊЕ У КРАГУЈЕВЦУ
I-4 У 3929/19
Дана: 15.01.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Олге Петровић, председника већа, Мире Василијевић и Радмиле Симић, чланова већа, са судским саветником Снежаном Томић, као записничарем, у поступку извршења Одлуке Уставног суда Уж-7442/2016 од 13.03.2019. године, донете по уставној жалби привредног друштва „АА“ доо, ..., општина ..., кога заступа пуномоћник Драгана Петровић, адвокат из ..., ..., изјављеној против пресуде Управног суда У 17994/15 од 23.06.2016. године, донете по тужби тужиоца привредног друштва „АА“ доо, ..., општина ..., ради поништаја решења Министарства финансија РС, Сектора за имовинско - правне послове, број 46-00-00186/2014-07 од 07.12.2015. године, у предмету враћања задружне имовине, у нејавној седници већа, одржаној дана 15.01.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

I Тужба **СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** решење Министарства финансија РС, Сектора за имовинско - правне послове, број 46-00-00186/2014-07 од 07.12.2015. године и предмет **ВРАЋА** надлежном органу на поновно одлучивање.

II **ОБАВЕЗУЈЕ СЕ** тужени орган - Министарство финансија РС, Сектор за имовинско - правне послове да тужиоцу привредном друштву „АА“ доо, ..., надокнади трошкове управног спора у износу од 34.500,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема пресуде.

Образложење

Пресудом Управног суда У 17994/15 од 07.12.2015. године, ставом првим диспозитова, одбијена је тужба тужиоца привредног друштва „АА“ доо, ..., поднета ради поништаја решења Министарства финансија РС, Сектора за имовинско - правне послове, број 46-00-00186/2014-07 од 07.12.2015. године, којим се одбијају као

неосноване жалбе тужиоца и заинтересованог лица Земљорадничке задруге „ББ“ из ..., изјављене против решења Одељења за привреду и локални економски развој Општинске управе ... 03 бр. 462-6/2012 од 06.03.2015. године, којим се у ставу првом диспозитива усваја предлог предлагача ЗЗ “ББ” из ... за враћање задружне имовине, па се предлагачу као задружна имовина враћају непокретности побројане у тачки А, грађевински објекти побројани у тачки Б и покретне ствари побројане у тачки В; у ставу другом диспозитива обавезује се противник предлагача предузеће “АА” д.о.о. из ... да предлагачу ЗЗ “ББ” из ... непокретности, грађевинске објекте и ствари из става 1. тач. А, Б и В преда у посед и коришћење у року од 15 дана од дана правноснажности; у ставу трећем диспозитива да ће о трошковима поступка бити одлучено посебним решењем, а ставом другим диспозитива одбија се захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора.

Против наведене правноснажне пресуде Управног суда, тужилац-привредно друштво «АА» доо, ... је изјавило уставну жалбу, по којој је Уставни суд донео одлуку Уж - 7442/2016 од 13.03.2019. године, којом је у тачки 1. изреке, усвојио уставну жалбу привредног друштва «АА» доо, ... и утврдио да је пресудом Управног суда – Одељења у Крагујевцу У 17994/15 од 23.06.2016. године повређено право подносиоца уставне жалбе на правично суђење, зајемчено одредбом члана 32. став 1. Устава Републике Србије, а тачком 2. изреке, поништио пресуду Управног суда – Одељења у Крагујевцу У 17994/15 од 23.06.2016. године и одредио да исти суд донесе нову одлуку о тужби подносиоца уставне жалбе поднетој против решења Министарства финансија РС, Сектора за имовинско - правне послове, број 46-00-00186/2014-07 од 07.12.2015. године.

Уставни суд је, као разлоге за овакву одлуку, поред осталог навео да је решење првостепеног органа од 06.03.2015. године донето по скраћеном поступку, сагласно одредбама члана 131. став 1. тач. 1) и 2) Закона о општем управном поступку, с тим што из одредаба раније важећег Закона о општем управном поступку произлази да се управна ствар може решити по скраћеном поступку, по правилу у једностраначким управним стварима, у којима се поступак води по захтеву странке, када је она поднела све што је неопходно као чињенични основ за доношење решења, као и у случају да се стање ствари може утврдити непосредним увидом, односно на основу службених података којима орган располаже, а није потребно посебно саслушање странке. С друге стране, по оцени Уставног суда, када у управним стварима учествују две или више странака са супротним интересима, или када треба да се изврши увиђај, саслуша сведок или вештак, службено лице мора одредити усмену расправу, ради утврђивања одлучних чињеница које су од значаја за разјашњење ствари или давања могућности странкама да остваре и заштите своја права и правне интересе. Поред тога, Уставни суд указује да је првобитно захтев за враћање имовине поднела Општа земљорадничка задруга «ББ» из ..., која је изгубила страначку способност правоснажношћу решења Привредног суда у Ужицу Ст. 223/11 од 01.02.2012. године, због чега је обустављен поступак враћања имовине по захтеву те задруге. Међутим, како су и у том поступку биле спорне чињенице од којих је зависила одлука о захтеву, првостепеном органу је указано на потребу одређивања поновног вештачења, с тим што тај пропуст првостепеног органа није отклоњен у поступку по жалби, јер је другостепени орган оценио да су валидни докази које је уз захтев приложила Општа

земљорадничка задруга «ББ», иако из пресуде Управног суда У 2413/10 од 12.01.2012. године произлази да у том поступку није поново изведен доказ вештачењем, у складу са примедбама Управног суда и другостепеног органа. Из ожалбеног решења од 06.03.2015. године се не може закључити које чињенице је тај орган утврдио, нити је наведена садржина доказа изведених у другом предмету тог органа, чијом оценом је утврђено да су испуњени услови за враћање имовине. Управни суд је одржао јавну расправу, али је на њој извео доказе «увидом у списе органа, достављене уз одговор на тужбу и све поднеске и исправе». Међутим, оспорена пресуда не садржи оцену навода тужбе којима је подносилац уставне жалбе указивао на то да је обавезан да преда непокретне и покретне ствари које више нису у његовом власништву или су стечене теретним правним послом. При наведеном, Уставни суд оцењује да је одлучивањем првостепеног органа у скараћеном поступку, без одржавања усмене расправе – противно одредбама члана 139. тач. 1) и 2) раније важећег Закона о општем управном поступку, подносилац уставне жалбе онемогућен да заштити своја права у поступку пред тим органом, па имајући у виду да другостепено решење, ни оспорена пресуда не садрже наводе о чињеницама које су утврђене и доказима који су изведени у поступку вођеном по захтеву ЗЗ «»ББ» из ..., Уставни суд сматра произвољном оцену Управног суда, да су у конкретном случају испуњени услови из члана 95. Закона о задругама, као и да оспорена пресуда не испуњава гаранције права на образложену одлуку, као саставног дела права на правично суђење. Стога је Уставни суд оценио да се једино поништавањем пресуде Управног суда у конкретном случају могу отклонити штетне последице утврђене повреде уставног права, па је одлучио као у тачки 2. изреке. Такође је Уставни суд оценио преурањеним захтев уставне жалбе да се утврди повреда права на имовину, гарантованог чланом 58. Устава, имајући у виду да ће након поништавања пресуде Управног суда бити поново испитана законитост решења којим је окончан управни поступак.

Према одредби члана 166. став 2. Устава Републике Србије, одлуке Уставног суда су коначне, извршне и опште обавезујуће.

Чланом 171. Устава утврђено је: Свако је дужан да поштује и извршава одлуку Уставног суда (став 1); Уставни суд својом одлуком уређује начин њеног извршења, када је то потребно (став 2); Извршење одлука Уставног суда уређује се законом.

Одредбом члана 104. Закона о Уставном суду ("Службени гласник РС", бр. 109/07 и 99/11) прописано је да су државни и други органи, организације којима су поверена јавна овлашћења, политичке странке, синдикалне организације, удружења грађана или верске заједнице дужни, да у оквиру својих права и дужности, извршавају одлуке и решења Уставног суда.

Одредбом члана 89. став 2. Закона о Уставном суду прописано је да, када Уставни суд утврди да је оспореним појединачним актом или радњом повређено или ускраћено људско или мањинско право и слобода зајамчена Уставом, може поништити појединачни акт, осим судске одлуке, забранити даље вршење радње или одредити предузимање друге мере или радње којом се отклањају штетне последице утврђене

повреде или ускраћивања зајамчених права и слобода и одредити начин правичног задовољења подносиоца.

У конкретном случају, Уставни суд је својом одлуком Уж 7442/2016 од 13.03.2019. године, као меру отклањања штетних последица услед повреде Уставом зајемченог права, сагласно члану 89. став 2. Закона о Уставном суду, поништио оспорену пресуду и наложио Управном суду да донесе нову одлуку о тужби подносиоца изјављеној против решења Министарства финансија РС, Сектора за имовинско - правне послове, број 46-00-00186/2014-07 од 07.12.2015. године.

Поступајући у извршењу наведене одлуке Уставног суда, сагласно цитираним одредбама члана 166. Устава и члана 104. Закона о Уставном суду, Управни суд је, решавајући о тужби тужиоца изјављеној против решења Министарства финансија РС, Сектора за имовинско - правне послове, број 46-00-00186/2014-07 од 07.12.2015. године, у смислу члана 41. Закона о управним споровима, након одржане усмене јавне расправе у смислу члана 2., члана 33. став 1., члана 34. став 2. и 38. ЗУС-а, у присуству пуномоћника тужиоца и законског заступника заинтересованог лица, у одсутности уредно позваног туженог органа, на којој су изведени докази увидом и читањем списка органа достављених уз одговор туженог на тужбу и писмена предатих на расправи, након оцене навода тужбе, одговора на тужбу и свих списка предмета ове управне ствари, а у складу са правилима поступка прописаним одредбама Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, број 111/09), нашао да је тужба основана.

Наиме, у тужби, поднетој овом суду 28.12.2015. године, и на расправи тужилац оспорава законитост решења туженог органа из свих законских разлога. Истиче да се у конкретном случају ради о двострукој литиспенденцији, јер по претходном првостепеном решењу још није окончан поступак који се пред Управним судом води у предмету У 16618/14. Такође истиче да није поступљено по налозима из пресуде Управног суда I-2 У 24131/10 од 12.01.2012. године којом је наложено поновно вештачење са истим или другим вештацима, што није испоштовано. Поред тога, оба решења су донета уз повреду правила поступка, с обзиром да су се за спроведене радње погрешно позивали на одредбе ЗУП-а о скраћеном поступку. Сматра да је закон повређен на његову штету и предлаже да суд поништи оспорено решење. Тражи трошкове спора, и то за заступање на две одржане расправе у износу од по 37.500,00 динара, за састав тужбе износ од 36.000,00 динара и за састав уставне жалбе 90.000,00 динара.

Тужба је достављена на одговор туженом органу, који је у свему остао при разлозима изнетим у оспореном решењу и предложио да се тужба одбије као неоснована.

Заинтересовано лице у свом одговору на тужбу и на расправи оспорава наводе из тужбе, јер је оспорено решење донето у складу са налозима из претходних пресуда Управног суда. Указује да поступак траје 20 година и да докази за које противна страна тврди да постоје у списима, никада нису достављени у поступку пред управним органима. Такође указује да је у периоду од три године, колико користи предметне непокретности, задруга исте заштитила од пропадања, довела у функцију

коришћења и запослила три радника. Предлаже да суд тужбу одбије.

Из образложења оспореног решења произлази да је тужени орган нашао да је правилно поступио првостепени орган, када је решењем 03 број 462-6/2012 од 06.03.2015. године, оценио да су испуњени услови из члана 95. Закона о задругама и усвојио захтев заинтересованог лица за враћање задружне имовине ближе означене у диспозитиву тог решења под А, Б и В и обавезао тужиоца да предметну имовину преда у року од 15 дана од дана правноснажности решења, па је одбио жалбе тужиоца и заинтересованог лица, као у диспозитиву оспореног решења. Тужени орган је нашао да је правилно одређен рок за извршење ожалбеног решења од 15 дана од његове правноснажности, с обзиром да се упис права на непокретностима на основу ожалбеног решења може извршити тек након његове правноснажности.

По оцени Управног суда, оспорено решење туженог органа није правилно и на закону засновано. Ово стога што је решење првостепеног органа од 06.03.2015. године донето по скраћеном поступку, сагласно одредбама члана 131. став 1. тач. 1) и 2) Закона о општем управном поступку, с тим што када у управним стварима учествују две или више странака са супротним интересима, или када треба да се изврши увиђај, саслуша сведок или вештак, службено лице мора одредити усмену расправу, ради утврђивања одлучних чињеница које су од значаја за разјашњење ствари. Поред тога, у поступку по првобитном захтеву за враћање имовине који је поднела Општа земљорадничка задруга «ББ», биле су спорне чињенице од којих је зависила одлука о захтеву и првостепеном органу је указано на потребу одређивања поновног вештачења, што није учињено, а тај пропуст првостепеног органа није отклоњен ни у поступку по жалби, јер је другостепени орган оценио да су валидни докази које је уз захтев приложила Општа земљорадничка задруга «ББ», иако из пресуде Управног суда У 2413/10 од 12.01.2012. године произлази да у том поступку није поново изведен доказ вештачењем, у складу са примедбама Управног суда и другостепеног органа. Такође се из ожалбеног решења од 06.03.2015. године не може закључити које чињенице је тај орган утврдио, нити је наведена садржина доказа изведених у другом предмету тог органа, чијом оценом је утврђено да су испуњени услови за враћање имовине. Стога је одлучивањем првостепеног органа у скраћеном поступку, без одржавања усмене расправе – противно одредбама члана 139. тач. 1) и 2) раније важећег Закона о општем управном поступку, као и без поновног извођења доказа вештачењем, подносилац уставне жалбе онемогућен да заштити своја права у поступку пред тим органом, па имајући у виду да другостепено решење, не садржи наводе о чињеницама које су утврђене и доказима који су изведени у поступку вођеном по захтеву ЗЗ «ББ» из ..., у конкретном случају нису испуњени услови из члана 95. Закона о задругама.

У поновном поступку надлежни орган је дужан да отклони учињене повреде правила поступка и да након правилно утврђеног чињеничног стања и правилном применом материјалног права, донесе ново решење, при чему је везан правним схватањем и примедбама Управног суда у погледу поступка на основу члана 69. став 2. Закона о управним споровима.

Са изложеног, како је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је, на основу члана 41. став 2. Закона о управним споровима,

одлучио као у ставу I диспозитива пресуде, налазећи да нису испуњени услови из члана 43. став 1. истог закона да суд пресудом реши ову управну ствар у пуној јурисдикцији, јер утврђено чињенично стање за то не пружа поуздан основ.

Одлуку о трошковима спора суд је донео на основу чл. 66., 67. и чл. 153. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11...55/14), који се сходно примењује на основу члана 74. Закона о управним споровима, па је тужиоцу који је успео у спору, досудио трошкове спора у укупном износу од 52.500,00 динара, и то за састав тужбе износ од 16.500,00 динара и за заступање на две одржане јавне расправе од стране адвоката у износу од по 18.000,00 динара по Тарифном броју 43. и 44. Тарифе о наградама и накнадама за рад адвоката („Службени гласник РС“, бр. 121/2012) и одлучио као у ставу II диспозитива пресуде. Истовремено, суд није одлучивао о захтеву тужиоца за накнаду трошкова управног спора, за разлику до опредељених 36.000,00 динара на име састава тужбе и за разлику до опредељених 37.500,00 динара на име две одржане јавне расправе, јер тражени износ и нису у складу са напред наведеном тарифом. Такође, суд није признао тужиоцу трошкове за састав уставне жалбе, јер то нису трошкови управног спора, већ су настали у поступку пред Уставним судом.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 15.01.2020. године, I-4 У 3929/19

Записничар
Снежана Томић,с.р.

Председник већа- судија
Олга Петровић,с.р.

За тачност отправка
управитељ писарнице
Дејан Ђурић

AJ